

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România

office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com

Editor: Radu Prodan
Corectura: Issabela Cotelin
Coperta: Răzvan Aricescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TUCAN, ANA-VALERIA

Unde ajung oamenii îndrăgostiți după ce se dezîndrăgostesc /
Ana-Valeria Tucan. - București : Siono Editura, 2025
ISBN 978-630-6509-71-3

821.135.1

Ana-Valeria Tucan

unde ajung
oamenii îndrăgostiți
după ce
se dezîndrăgostesc

Mi-aș fi dorit să existe sincronizare între noi, să ne dorim aceleași lucruri pe viitor, dar nu a fost să fie! Încă te visez și parcă în vis e totul perfect, suntem doar noi, iar restul lumii s-a făcut mic, mic, aproape că nu mai există! Trist e când mă trezesc și realizez că s-a terminat, nu mai e cale de întoarcere. De ce nu te-ai născut tu mai târziu sau eu mai devreme? Probabil că și atunci ar fi apărut alte impedimente care să spună stop joc, probabil că am fi fost doi străini, fiecare în lumea lui, separați unul de altul.

Alina mă întreabă mereu de tine, ce aș putea să-i spun, că suntem nefericiți separat, dar împreună fericirea noastră supără pe alții? E printre puținele care au mai rămas lângă mine, e singura persoană în care mă mai încred după cele întâmplate!

– Laura, ce faci, iar belești ochii la televizor de parcă e acolo Făt-Frumos?! Hai, îmbracă-te, e frumos afară, e ceva târg de carte în Parcul Central. Mergem?

– Draga mea, nu mă simt bine, cred că lenevesc în pat azi!

– Sigur, de peste un an tot lenevești! Mă mir că încă nu te-a dat afară de la serviciu!

„Off, îmi vine să o scot pe geam, să mă lase în pace cu poveștile astea, ce vreme frumoasă, ce târg

de carte, nu vede că la mine în suflet plouă cu tunete și fulgere?!”

– Bine, mă îmbrac și ieșim, oki?

– Super, dar nu înainte de a vizita dușul, că nu știu dacă ai ceva cadavru pe aici sau ești doar tu!

– Melaniaaa, nu fi măgăriță!

– Păi sunt sinceră, vrei să ne acuze ăștia de terorism cu bombă biologică? Hai, fugi la duș!

Are dreptate, de mult nu am mai făcut un duș! Într-adevăr, nu miros a flori de lavandă, mai degrabă a pământul de la ele!

Ies din baie gata îmbrăcată.

– Cu asta te îmbraci?

– Da, ce are?

– Ai fost la vreo înmormântare cu ea, nu?

– Da, la mătușa Mirelei, de unde știi?

– Emani prin toți porii disperare și nimeni nu te vede, nu-i așa?

– Ei, hai, că ești obraznică! Ce are rochia mea, e chiar drăguță!

– Daa, probabil dacă făceai parte din familia Addams erai complimentată acum, aplaudată chiar!

„Daa, o să vină și acel moment când o împing pe scări sau de pe balcon..., dar până atunci respir ușor.”

– Ok, mă schimb acum!

Mare lucru nu văd la faimosul târg, sunt într-adevăr câteva cărți, dar le eclipsează standurile cu bijuterii de argint sau cu uleiuri esențiale. Hmm, interesant, oare de ce se mai numește târg de carte?!

Îmi atrage atenția băiatul care cântă la orgă. Da, parcă te transpune în altă lume, cântă frumos, ceva liniștitor, înălțător cumva, dar, dacă deschizi larg

ochii, îți pare rău că talentul lui se pierde printre mormanele de lucrușoare lumești de „vânzare”.

– Laura, vino, vreau să-ți arăt ceva!

– Wow, ai descoperit că există și cărți la târgul de cărți?

– Ha, ha, a mai murit cineva odată cu simțul umorului tău sau a fost doar o victimă? mă critică „zâna” în timp ce îmi înmânează o carte.

– Știai de ea? Știai că toți banii din vânzări revin spitalelor de copii?

Coperta neagră clar mă atrage, e doar aceeași nonculoare sau ce o fi, ca sufletul meu din ultimul an. E ilustrat și chipul lui, cu un zâmbet gol. Culmea, mulți ne prefacem fericiți, dar suntem măcinați pe dinăuntru de cele mai dureroase gânduri.

– Nu, pare interesantă, hai să facem o faptă bună!

– Adică o cumperi doar pentru a face un bine sau ai de gând să o și citești? Cum de nu am știut de ea?

– Nu știu, dar sunt convinsă că e o carte la fel de trăsniță ca el!

– Asta doar tu poți să-mi spui, după ce o citești, doar îl cunoști atât de bine!

– Daa, îmi apare în vise noaptea! Îi răspund sarcastic. Am o mică admirație față de el ca actor, iar Mela profită de fiecare dată când prinde ocazia ca să-mi scoată ochii.

– Hai, măi, nu intra iar în starea ta de legumă ațoasă!

– Cum m-ai făcut? Tâmpito!

„Nu pot să cred că încă e lângă mine și se zbate să mă aducă pe calea cea bună nu e corect spus, dar pe calea de dinainte. Îmi râde sufletul că măcar ea are

grijă de mine.”

– Mela, cred că o să mă întorc cu busu’ acasă, vreau să mă mai plimb puțin prin oraș, e plăcut, nu e cald, e perfect, o zi de primăvară cum de mult nu am mai simțit!

– Ești sigură? Adică nu mi-e greu să te car cu mașina!

– Daa, o să îmi iau un covrig de pe colț, din piața Mihai Viteazu, chiar îmi era dor de unu’!

– Bine, dragă, dacă intervine ceva și te răzgândești, mă suni!

– Ok, o să fiu bine!

O las în urmă, mă îndrept spre piață, dar, până să ajung acolo, uit că există un obstacol sentimental destul de puternic și anume o altă piață, acolo unde ne-am întâlnit prima oară, unde ne-am sorbit vorbele de pe buzele însetate chiar din primele clipe. Îmi e dor de momentele alea în care încă nu ne știam unul altuia bagajele emoționale. Eram ca Răsăritul, nu știam ce o să ne aducă ziua ce urmează.

Mă gândesc, oare să intru, oare îți mai simt parfumul înnebunitor, oare am șansa să te găsesc acolo? Clar am luat-o razna, dar hai totuși să arunc un ochi!

Fac primul pas, mă uit la pereții pictați cu fragmente din viața lui..., a lui Chaplin. Îmi arunc privirea la ultima masă din dreapta sau, dacă te gândești mai bine, e prima din celălalt capăt al localului (oare ce a fost pentru noi, începutul iubirii și sfârșitul vieții noastre fericite totodată, acolo la acea masă?).

Da, e cineva, un El și o Ea discută încet, mai

degrabă își șoptesc, motiv ca să-și apropie trupurile unul de altul..., oare sunt și ei la început, oare știu ce le rezervă întâlnirile viitoare, vor mai fi alte întâlniri tot aici, tot la masa noastră?

Simt că o iau razna, mai bine plec.

Mirosul de tei... e atât de plăcut, cu toate că nu cred că aş putea să beau vreodată ceai de tei, deși ar trebui să-l încerc, m-aș mai calma și eu. Hmm, ciudat, când eram studentă nu era zi de sâmbătă în care Clujul să nu fie plin ochi de tineri. Liceeni, studenți, elevi zburdalnici. Mă agitau forfota și mersul lor în toate direcțiile. Sau e abia zece dimineață, daa, la ora asta tineretul doarme.

Am îmbătrânit? Mă simt ca sora mai mare a lui Tutankamon și totuși douăzeci și șase de ani e undeva la mijloc. Cei de optsprezece ar râde, cei de treizeci și cinci m-ar înjura probabil, dacă m-ar auzi.

În sfârșit, ajung. Minunata stație din Piața Mihai Viteazul, locul în care pierd mult timp înjurând traficul și oamenii sardină din autobuz, eu fiind unul dintre ei.

Simigeria e deschisă, trei oameni la rând, până se face semaforul ăsta verde am fie norocul să nu mai rămână niciun covrig, fie să trăiesc și eu un moment glorios de-al lui nea Nicu și să aștept la coadă! Trist!

Nu am ochelarii la mine, dar îmi pare extrem de cunoscută ultima persoană din rând, geacă neagră de piele, blugi negri, părul șaten dat peste cap, un pic ciufulit, barba perfect aranjată..., mi se înmoaie genunchii, la naiba, e El!

Reușesc să-mi revin și fac cale îtoarsă, intru în ceva local, ca nu cumva să mă observe! Închid ușa

după mine și respir ușurată, nu m-a văzut!

– Bună ziua, vă ajut cu ceva, domnișoară? mă întreabă barmanul, probabil la fel de surprins ca mine de faptul că mă aflu acolo, într-un club.

Ceee? Daa, văd bine, e plin de fete care dansează în sâni goi, dar ce mă frapează e că sunt mulți clienți, au rămas de azi-noapte sau au venit de dimineață să prindă locurile bune? Nici nu am știut de existența clubului până acum.

– Aăă, bună ziua, am auzit că aveți o cafea lăudată la șapte străzi distanță.

Încerc să ies din penibilul situației.

– Servim doar celor care rezervă o masă, cu o fată. Deci?

Zâmbește.

– Ok, nu, mulțumesc, o să caut în altă parte... cafea!

– O zi frumoasă, domnișoară! îmi spune drăguț, în timp ce eu sunt ca semaforul de mai devreme la față.

Vreau să ies din bar, doar că nu apuc, mă simt lovită direct în față cu un meteorit!

– Ce naiba e cu ușa asta, Filip?

– Nu e ușa, idiotule! ripostez eu.

– Domnișoară..., îmi cer scuze, domnul nu se aștepta să fie cineva în ușă!

Își cere iertare, culmea, tot tipul drăguț din spatele tejghelei.

– Daa, sigur, intră ca-n grajd, unde probabil că și locuiește „domnu”!

De data asta „rup” eu ușa, nu înainte să observ în treacă pe inelarul grobianului un tatuaj ciudat.

Nu mai știu nici eu cum mă urc în autobuz, cu

creierul atârând din capul meu umflat de durere. Bine, exagerez, nu atârână, dar, la durerea resimțită, un pic tot cred că se scurge.

Ajung acasă, în pustietatea mea, totuși în cel mai *cozy* locșor pe care și-l poate cineva vreodată dori.

E o simplă cameră, o cameră de cămin, doar că nu o mai împart cu încă cinci studenți, sunt doar eu și mă pot bucura de spațiul acela așa cum îmi doresc și așa cum mi l-am creat. Am o perdea albă ca laptele din desenele animate turnat în bolul unei pisicuțe tigrate care, după ce soarbe tot, pe nerăsuflete, își linge lăbuțele la fel de albe! Draperiile de culoarea muștarului sunt de la un *outlet*, mare lucru nu fac, fiind transparente, dar parcă încălzesc căsuța mea! Pereții i-am zugrăvit un verde deschis, asta după ce am primit de la cumnata mea un covor tot verde, dar cu totul și cu totul o altă nuanță decât pereții! Asta e, în capul meu mi s-au părut identice pe atunci.

Am și televizor, da, da, mai mereu pornit pe Kiss tv în surdină, ca să nu mă simt singură, fără cablu tv încă mă mir că prind câteva posturi.

Așa mică și simplă cum e, îi pot spune căminul meu, cel mai primitiv loc pentru un suflet rătăcit ca mine!

Mă schimb rapid în pijamalele mele de „fată mare”, cu danteluță, evident, îmi iau punga de pufuleți, cumpărată de la magazinul de vizavi de bloc, nemaiajungând la faimosul covrig și încep să răsfoiesc cartea cea nouă.

Ce mă atrage e faptul că în primul capitol e scrisul lui, de mână. Urâțel, dar citeț! Ce mă miră, eu scriu mai frumos?

Nu reușesc să termin primul capitol, că îmi sună telefonul:

- Da, mamă!
- Ce faci tu?
- Citesc!
- Ce ai făcut de mâncare?
- Păi, mi-am făcut o ciorbă de fasole verde din piață și la felul doi orez cu legume!
- Și acum ce ronțai?
- Niște pufuleți, așa, de poftă!
- Bine, bine, numa' prostii mânci! Hai că te las, că mă sună frate-to!
- Ok, paaa!
- Pa, pa!

Mama, scurtă și cuprinzătoare, mereu vrea să-și știe puiu' mâncat, curat și fericit! Însă ce nu știe e că uneori puiu' o mai protejează și mai omite anumite aspecte. Cum ar fi că pufuleții ăia nu sunt gustare, ci felul 1, 2 plus desert, e curat puiu' că tocmai ce a fost implorat să facă duș, iar despre fericire ce să mai zică, nu are parte, e doar în povești!

Mi s-a făcut iar dor de tine, mereu îmi e! Oare ce căutai prin piață, ai avut drum pe acolo sau ți-ai făcut tu drum, ca să ne vedem?! Știi prea bine că acolo e teritoriul meu, că acolo m-ai condus de nenumărate ori la autobuz, să fie doar o coincidență, sunt eu nebună? Sau chiar m-ai uitat, nu te mai gândești la mine? Mai știi când ți-am dăruit cartea lui Tibi Ușeriu și ai fost tare încântat?

– Nu pot să cred, Laura! Am tot zis că vreau să o citesc, e un om cu o experiență vastă de viață, din câte am auzit, trecut prin multe! Ți mulțumesc!

– *Honey*, având în vedere că îți plac traseele montane periculoase, m-am gândit că îți va plăcea și „traseul periculos” al vieții lui! E o carte superbă, să știi că am reușit să o citesc azi-noapte toată!

Daa, iubitule, nu doar că ai citit cartea, dar i-ai călcat pe urme, ai început și tu cu maratoanele, poate nu la fel de solicitante ca ale lui Tibi, dar e un început.

Încă îți mai *stalkeresc* pagina de Facebook, ca să văd ce faci. Postezi rar, dar cu fiecare postare am senzația că îmi trimiți mesaje mie, că nu m-ai uitat! Am văzut și ultima ta poză, în față la cafeneaua „Le petit Paris”, de pe Eroilor. Cafeneaua „noastră”, unde împărțeam ceaiul meu cu mentă, iar tu îți luai mereu un espresso! Doar că în poză nu erai singur.

Îmi vine să plâng, ok, acum chiar plâng, poate e mai bine să dorm un pic... și să plâng sau să dorm în timp ce plâng. În fine, le fac pe amândouă!

Nu reușesc să ațipesc, că îmi sună iar telefonul.

- Da, draga mea, spune!
- Ce face cea mai minunată și superbă coleguță din Univers?
- Tocmai se pregătea de somnul *antiageing*, de ceee?
- Laura dragă, sper că nu ai uitat că mâine avem program!
- Alinuş, mâine e duminică, cabinetul e închis! Sau, mai nou, lucrăm și duminică?
- Nu, nu! Avem bilete la teatru, să nu cumva să mă refuzi, că am dat, adică „noi” am dat o grămadă de bani pe ele!
- Hmm, iar m-ai trecut pe lista cu datorii a

cabinetului și mi-ai luat bilet? Alinaaa!

– Păi o să primești mai puțin cu 150 de lei la salariu.

– Alinaaa!

– Nu tu mi-ai zis că îți place la teatru? Na, te duc la teatru!

– Daa, pe banii mei!

– Lasă, că îți fac cinste cu cina pe urmă!

– Aripioare de la Mega, mâncate pe una dintre băncile de pe Bulevardul Unirii?

– Ha, ha, de data asta mici cu muștar, locație selectă, Kaufland!

– Super, ești o adevărată „lead”!

– Te pup, o sâmbătă deosebită îți doresc! Ne vedem mâine!

– Ok, te pup și eu! Pa, pa!

Poate că ar trebui totuși să îmi fac ceva de mâncare, pufuleții ăștia sunt pe terminate.

Duminică mă trezesc cu o durere de cap de zici că am băut toată noaptea. Poate e un semn că nu ar trebui să ies din casă. Așa e în mintea unui om anxios, semnele sunt peste tot!

Daa, ar fi bine să încep să trăiesc de azi, să retrăiesc, prefer să fiu lovită din nou de o ușă de bar decât să mă găsească ăștia în casă, după multe zile, că nu am răspuns la telefon, cum e și cald..., o să se cam împruță treaba.

Bun, să vedem cu ce mă îmbrac pentru deseară!

Sună telefonul:

– Draga mea, cu ce te îmbraci deseară?

– Ha, ha, gând la gând! Nu știi, Alinuș, acum mă uit în garderoba mea „impresionantă”! Am de ales

între poncho-ul de la tine, ăla mov sau un pulover gri! Și pantaloni negrii, evident!

– Clar în mov, ești superbă în mov! Și îți lași părul desfăcut, să ți se vadă bucelele!

– Hmm, o să-mi fie cald așa!

– Nu contează, presimt că e seara noastră, în care ne găsim perechea!

– Adică va trebui să o împărțim, perechea asta, sau cum? Sunt confuză.

– Nuu, sigur o să fie cineva și pentru noi, două persoane, Laura, mă refer la două!

– Ești conștientă că mergem la un spectacol de teatru, daa, nu la *blind-date*?!

– La ceee? Știi bine că nu le am cu limbile străine!

– Aaa, nu contează, avem mai mari șanse să ne cuplăm cu actorii de pe scenă decât cu cineva din public. Probabil suntem singurele nebune care merg neînsoțite!

– Nu mai fi așa de pesimistă, o să fie frumos!

– Da, da, da și la vară cald! Hai că te las, să vedem ce mai am de făcut pe aici!

Ziua trece chiar repede, nu am avut timp să mă gândesc la tine, într-un fel mă bucur. Dar acum o fac, în timp ce îmi usuc părul și mă machiez, mă dau cu parfumul tău preferat, Mademoiselle de la Coco, oare îți mai amintești primul nostru sărut? Eram la a doua întâlnire, am mers la Central, la cafeneaua de la parter, amândoi trebuia să ajungem la serviciu, deci am stat cred că o oră, dar o oră în care mi-ai spus intențiile tale, că mă placi enorm și simți o tensiune plăcută între noi, eu doar zâmbeam, probabil îți păream misterioasă așa, dar de fapt eram măgulită de

cuvintele spuse de tine. Mă topeam efectiv, te doream nespuse de mult, te-aș fi sărutat, aș fi făcut dragoste cu tine acolo, pe masă, dar pe urmă am realizat că sunt prea pământeană, prea „vai, dar ce o să spună lumea” ca să fac o mișcare atât de îndrăzneată! Cumva am consimțit că simt la fel printr-un „Da, te plac și eu!”

Am convenit să plecăm, afară ploua mărunț, era toamnă, dar nu era rece. Am ajuns la concluzia că o bucată din drumul spre serviciu o s-o facem împreună, sub umbrela mea galbenă, încă o am, mă gândesc mereu la tine când o văd, poate ar trebui să o arunc. Am discutat lucruri ne semnificative, dar care pe atunci păreau planuri de cucerire a lumii.

Îndată a venit și momentul în care a trebuit să mergem pe drumuri separate. Atunci s-a întâmplat, am închis umbrela, oricum nu mai ploua, te-ai întins înspre mine și gata, am simțit cel mai cast sărut, dar și cea mai intensă dorință de a te avea mereu!

Iau autobuzul spre centru, acolo mă așteaptă Alina, urmează să mergem pe jos până la teatru. E plăcut afară, miroase a tei și praf. Tocmai ce a plouat.

– Wow, te-ai aranjat, nu glumă, tu chiar ai ieșit la agățat, observ că ai și niște cercei frumoși, care ți se potrivesc!

– Daa, Laura, sunt de la tine, primiți de Crăciun, ai uitat? Ar trebui să mă îngrijorez?

– Știam, doar că nu puteam să mă laud singură, nu? Deci, spune-mi, pe cine vedem în seara asta, cine o să ne încânte? Nu mi-ai spus nimic, dar nici nu am căutat, de lene.

– Sau pentru că mi-ai respectat decizia de a lăsa să

fie o surpriză!

– Sau așa! Nici acum nu îmi spui?

– Nu, o să-ți placă!

– Păi ar fi bine să-mi placă, la banii dați!

Intrăm și ne lăsăm copleșite de mirosul de mobilă veche și lăcuită, amestecat cu un ușor iz de mucegai. Sigur există în toată clădirea un colț unde s-a infiltrat apă în perete, de acolo combinația asta. Așa cum lui Proust îi aducea un sentiment de fericire mirosul madlenelor, eu sunt în extaz de fiecare dată când pășesc în clădirea teatrului.

– Știi de ce au costat așa mult biletele?

– Avem lojă?

– Ha, ha, loja e mereu rezervată pentru lumea bună, dar avem locuri în primul rând, primele două locuri din centru, dreapta! Pam pam!

– Alinaaaa, dacă se ia de noi careva? Dacă e ceva show interactiv și ne iau pe scenă, pe post de cobai?

– Hai, nu exagera, nu e o astfel de piesă, avem și noi standarde, nu?

– O să fim vedete! Oricum am mai fost, știi că tu ai dat startul la purtarea de măști încă de dinainte de pandemie, când ai venit cu mască de frica gripei și s-a luat Mihai Călin de tine: „Așa se vine mai nou la teatru, domnișoară, cu mască, fără mască?” Dacă ar fi știut de pe atunci ce va urma, probabil ar fi acceptat și cu mască, dar măcar să mai fie lăsați să-și continue pasiunea. Nu doar pasiunea, așa cum noi suntem medici și trăim din asta, și ei, bieții, trăiesc din actorie!

– Daaa, vezi, eram o vizionară încă de pe atunci! Bine zici, a fost prăpăd în pandemie cu tot ceea ce a